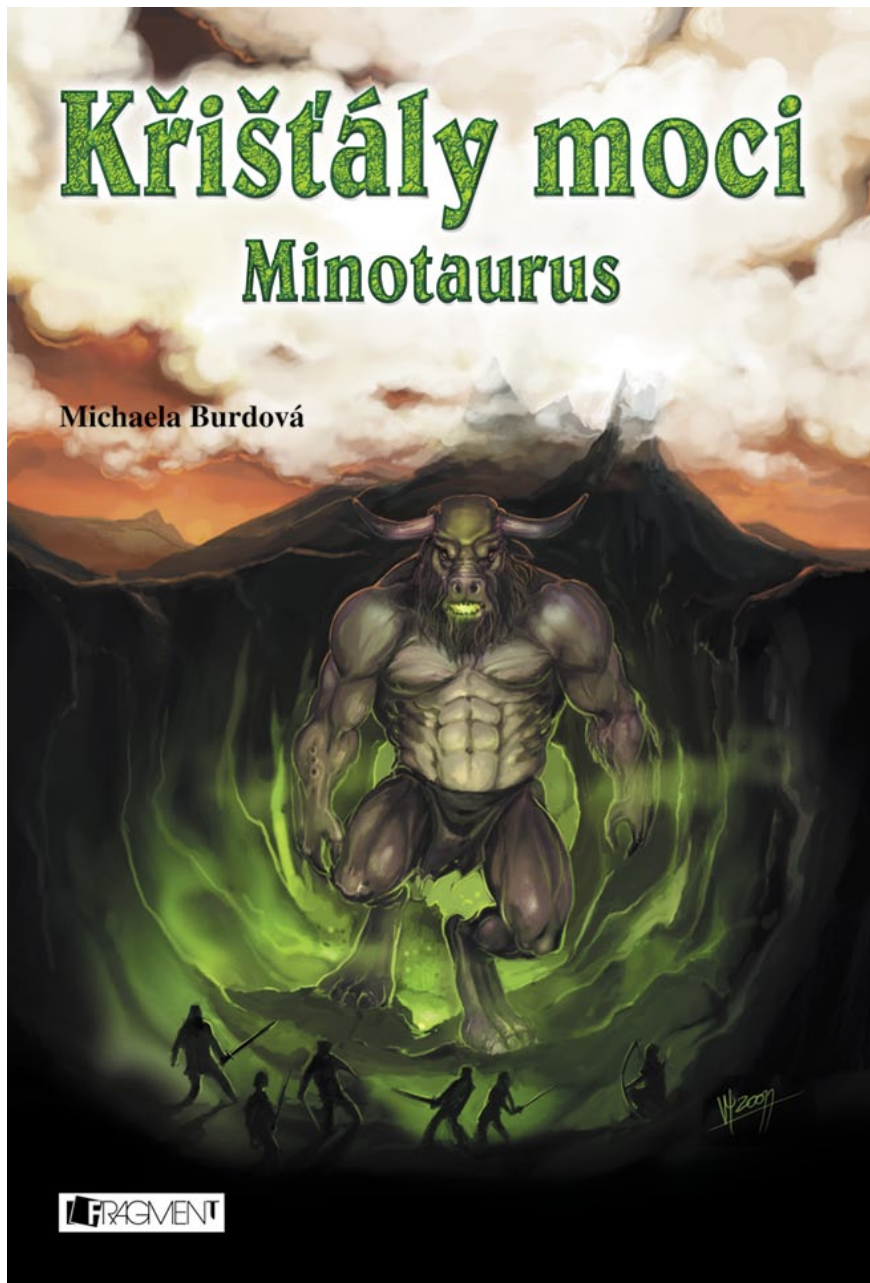

Křišťály moci

Minotaurus

Michaela Burdová

KŘIŠŤÁLY MOCI MINOTAURUS

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Michaela Burdová – Poselství jednorozců – Strážci dobra
Roderick Gordon, Brian Williams – Ztracený svět v PODZEMÍ
Christopher Paolini – Eragon
Rick Riordan – Percy Jackson – Zloděj blesku
Rick Riordan – Bohové Olympu – Prorocví

Michaela Burdová

Křišťály moci – Minotaurus – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Křišťály moci

Minotaurus

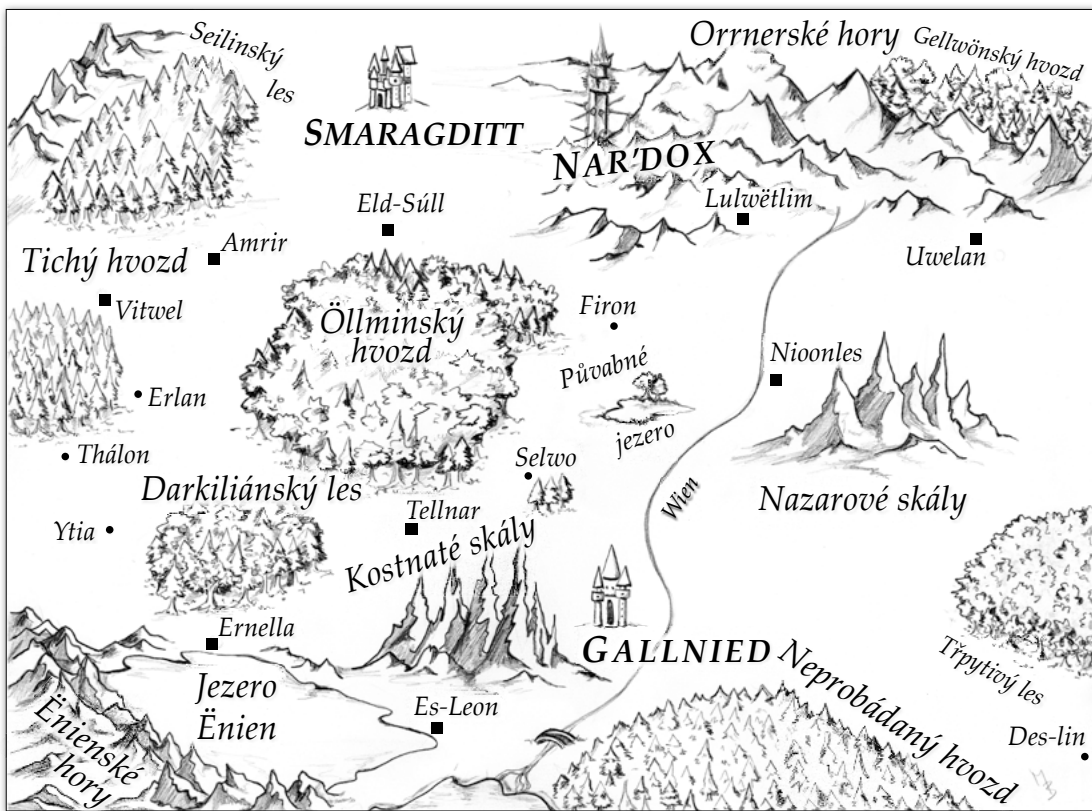
Michaela Burdová

*Vám všem, moji drazí čtenáři, užijte si
poslední dobrodružství s Křišťály moci!*

OBSAH

Démon.....	9
Samota.....	15
Anděl smrti.....	24
Had v hlavě.....	31
Nová cesta	42
Věř vrahovi.....	55
Rebelové	67
V moci ďábla.....	77
Vnitřní boj	89
Sestra	100
Lsti a zklamání.....	108
Prozření.....	119
Elfská čarodějka	125
Říše mrtvých	131
Ztělesnění zla.....	137
Zmrtvýchvstání.....	146
Hledání a nalézání	155
Nedůvěra	170
Změny	180
Nový kraj.....	188
Skok do ticha.....	197
Vetřelci.....	204
Zásah přímo do srdce	211
Ztraceni.....	226
Neviditelní.....	234
Minotaurův labyrint.....	242
Jen stín nenávisti.....	251

Zkáza Bílých elfů.....	262
Duchové lesa.....	269
Poslední rozhodnutí.....	276
Epilog.....	288

Tam, v bludišti chodeb
Věžeň prastarý se skrývá
V marné naději po svobodě baží
Ten z Prvních v srdci nenávist skrývá
Temnotou pohlčen po smrti touží

Elfy uctívány, lidmi zatracený
Vyslyš to volání a podej světlo
V duši zářící, ať ten První je statečný
Kéž zahlédne, jak slunce vysvitlo

Tam, v bludišti chodeb
Poslání tě čeká
Nevzpírej se osudu
Ač zármutek tě leká
Ze slz a světla vytvoříš duhu

Projdi se po ní, ať spatříš
Krásu žalem zastřenou
Svět je u konce a ty k zbabělým nepatříš
Postav se, staň se odvážnou

Tam, v bludišti chodeb
Volá tě hlas
Čeká a čeká v nenávisti sám
V srdci dlí zhoubný kaz
Prastarý věžeň, ten labyrintu pán.

DÉMON

*Starší než svět sám
Prastarý odkaz do srdce dán
Navěky v ztracení měl spát
Živým bude maso i duši rvát*

Leonis zastavila svého koně. Tlukot vlastního srdce nikdy necítila jasněji. Každý jeho úder jí zněl v hlavě jako ozvěna bubnu. Jeho rytmus se zrychloval. Tepal jí ve spáncích. Věděla, že se jí zmocňuje strach. Ze všech sil se snažila mu nepodlehnout.

Na kůži jí dopadal chlad. Kůň přešlápl. Tráva pod jeho kopyty byla vlhká a slabá. Zkřehlá od doteku zimy. Místy se ještě třpytily stopy sněhu, ale většina už roztála. Přesto byla dnešní noc studená jako ostří nože, které Leonis v duchu cítila na krku. Nemohla se zbavit pocitu hrozby. Na okamžik zaklonila hlavu. I hvězdy vypadaly jako špendlíky, které jako by ji chtěly pobodat.

Bezděky si přiložila dlaň na bok. Zde ještě před nedávnem cítila bodnutí. Šíp se jí zavrtil hluboko do masa, šíp Bílých elfů, poslední rána z války o Smaragditt. Myslela, že zemře, cesta do Nar'doxu byla dlouhá. Ale Isgraël ji uzdravil. Bolelo to šíleně a jemu se líbilo, když Leonis křičela, ale nakonec bylo po všem. Zbyla pouze jizva.

Isgraël seskočil ze svého bělouše. Rudý plášť mu sklouzl po zádech. Leonis nechtěla opustit bezpečí sedla. Utěšovalo ji vědomí, že může kdykoli trhnout otěžemi a prchnout. Ačkoli takový zbabělý čin byl nemyslitelný, ta představa jí dodávala útěchu. Ale Isgraël jí zatím nedal znamení, aby ho následovala. Tím lépe, možná bude moci zůstat tam, kde je, a jednoduše počkat, až se Pán vrátí.

Ohlédla se. Družina Temných jezdců nehybně očekávala další rozkazy. Vypadali jako přízraky. Loutky zbavené veškeré vůle. Jen jejich koně vydávali známky života. Tiché frkání, potřásání hlavami a chrasnění udídel narušovalo úzkostné ticho a Leonis za to byla vděčná. Očima tékala po nahých stromech, které je obklopovaly a lstivě natahovaly své pokroucené pařáty. Občas se některá holá větev ve větru pohnula a s ní i černé stíny, které Leonis připadaly živé a zrádné. Každou chvíli čekala, že vyskočí, strhnou ji z koně a zardousí černými spáry.

Nic z toho se nestalo. Isgraël přistoupil k velkému kameni stojícímu uprostřed mýtiny. Jakmile se k němu přiblížil, Leonis se otřásla. Vzduchem zavibrovala skrytá síla a zůstala viset nad hlavami přítomných jako elektrizující clona. Leonis věděla, že se má stát něco strašného. Ten netvor, jehož se Pán chystal osvobodit, byl prastarý. Zlo z počátků časů. Nebyla si jistá, zda Isgraël činí správnou věc. Co když ho nedokáže ovládnout? Možná by to zlo mělo zůstat uspané, přemítala a přitom mezi prsty drtila otěže, až jí zbělely klouby.

10

Je šílený, napadlo ji najednou. Isgraël je šílený. Pak se tomu v duchu zachechtala a vlastní nečekáný smích ji zděsil. A copak já nejsem? Také začínám bláznit. Kdo vlastně jsem a co tu dělám? Copak už jsem dočista propadla temnotě? Ano... není návratu. Vybrala jsem si. Zvolila jsem sílu a moc. Tak to má být.

Isgraël vytáhl zlatou dýku. Pod třpytem hvězd se oslnivě zableskla. Zvedl ji, natáhl ruku a řízl se do dlaně. Sevřel ji v pěst a sledoval, jak kapky jeho vlastní krve dopadají na šedý kámen.

S každým dopadem se ozvala dunivá rána a země se otřásla. Jako by se trhala na kusy. Koně se začínali poplašeně vzpouzet a Leonis se jim nedivila. Přesto přinutila toho svého setrvat na místě. Cosi mohutně zapraskalo. Znělo to, jako když se bortí skály. Isgraël odstoupil stranou a Leonis s hrůzou sledovala, jak se kámen mění, jak roste a sílí a spolu s ním ze země vyrůstají další. S ohlušujícím lomozem se nořily z půdy a vytahovaly se do výšky, spojovaly se v jeden, až před Isgraělem stál mohutný kamenný kužel s černým otvorem uprostřed.

Leonis se stahovalo hrdlo. Z toho otvoru sálalo zlo a dýchalo jí

na tvář. Cítila, že jí proniká pod kůži a zažírá se do masa. Chtěla odtud pryč. Měla by se radovat, ale ona chtěla utéct.

Isgraěl se na ni otočil. Oči mu svítily a na rtech pohrával široký úsměv. Natáhl k ní bledou ruku. „Pojď,“ šeptl a Leonis se málem zastavilo srdce. Chce, aby šla s ním. Nežádá ji. Rozkazuje. Nepůjde tam. Nemůže. Nikdo ji tam nepřinutí vkročit. . .

Přehodila nohu přes sedlo a seskočila na zem. Třásla se jí ruce. Musela se sebrat. Zhluboka se nadechla a nechala temnotu uvnitř sebe, aby ji celou obestřela. Prostoupila jí tělo a Leonis se ihned cítila lépe. Vykročila k Isgraělovi, který jí pokynul ke kamennému vchodu.

„Až po tobě, má drahá.“

Leonis se zastavila na prahu. Z té černoty sálalo ledové zlo. Zatajila dech a pak –

Vešla.

Nadechla se čisté, řezavé moci. Bylo to jako vdechovat kouř – dusila ji a páčila v očích, ale po chvíli si zvykla. Průchod byl úzký a temný, čekala by vlhkost, ale když se dotkla kamenných stěn, byly suché a ledové. Za jejím zády dovnitř dopadalo noční světlo. Cítila, že Isgraěl vešel za ní. Chodba prudce klesala v dlouhé schodiště. Leonis vykročila.

Brzy se dostali tak hluboko, že se veškeré světlo ztratilo. Leonis si připadala jako slepá, ale Isgraěl ji nutil jít dál. Přidržovala se stěn po stranách a pak – najednou zmizely. Zastavila se a hlasitě oddechovala. Co teď? Kde to je, co se stane? Ucítla za sebou Isgraělovo tělo. Na krku ji zašimral jeho dech.

„Jsme na místě,“ zašeptal a ona v jeho hlase slyšela jakýsi krutý posměch. Vysmíval se snad jejímu strachu? Cítil ho? Možná schválně chtěl, aby šla s ním, aby ji mohl vystrašit.

Obešel ji a náhle bliklo světlo. Isgraěl stál s nataženou dlaní, v níž mu hořela bílá světelná koule. Leonis musela před tou ostrou září přimhouřit oči. Vzápětí zalapala po dechu úžasem.

Ocitli se v obrovském podzemním sále. Byl snad nekonečný! Rozprostíral se do všech stran a úhlů a tam, kam světlo nedosáhlo, se ztrácel v temnotě. Ze země vyrůstaly úzké kamenné kužely s ostrými hroty, sem tam byly rozházené kameny a balvany, strop nebylo vidět, jak

byl vysoký. Leonis si v otevřeném a neznámém prostoru připadala jako zajíc na širém poli – každou chvíli se mohlo objevit káně nebo orel.

Zřetelně vnímala neochvějnou vládu cizí moci, která tady dole panovala. Prostupovala vším a naplňovala vzduch. A přece se Isgraël tvářil spokojeně a sebejistě, nebyla z něho cítit ani špetka strachu nebo nejistoty. On byl pánem všude. Nikdo a nic se mu nemohlo rovnat, dokonce ani tohle prastaré zlo. Je to vůbec možné?

„Vím, že tu jsi,“ promluvil hlasitě do nehybné temnoty. V odlesku bílého světla, které třímal v dlani, vypadala jeho tvář jako lebka. Leonis stála dva kroky za jeho zády a naslouchala svému splašenému dechu. Očima kmitala sem a zase tam, ale neviděla nic. Pouze cítila... cítila něco... něco živého.

„Vyjdi ze stínů,“ pokračoval Isgraël, „a poklekni přede mnou.“

Tmu prořízl ostrý zvuk a Leonis sebou bezděky škubla. O vteřinu později si uvědomila, že ten zvuk je ve skutečnosti hlas.

„Věděl jsem, že pokud mě jednou některý z vás přijde navštívit,“ hřměl ten hlas a naplňoval celý sál, „budeš to ty. Ty jediný jsi byl dost proradný na to, aby se v tvém srdci zrodilo zlo. Už tehdy jsem ho cítil.“

Leonis se bála, že ta slova jejího Pána rozzuří. Ale Isgraël se namísto toho uchechtl. Skutečně zněl pobaveně. „Jsi tedy prozíravý. Tušíš, co se stalo za dobu, po kterou tu vězíš?“

„Jsou to staletí,“ zavrčel hlas a Leonis zasáhla jeho nenávisť prudce jako bič. Zajíkla se a ostře nabrala dech do plic. Isgraël se po ní káravě ohlédl, jakoby říkal: *rušíš nás*.

„Staletí tu jsem uvězněn... a přesto se mi s tvým příchodem zjevilo vše, čeho se ti za ta léta podařilo dosáhnout. Vskutku působivé. Ze sedmi zůstal jediný. Nejmocnější bytost tohoto světa... a přesto ti obyčejná lidská holka uniká mezi prsty mrštně a obratně jako myška.“ Zaburácelo se, země se zachvěla – to se tvor zasmál. „Potřebuješ mou pomoc.“

Isgraël už se neusmíval. Pronesl jediné, mrazivé slovo: „Ano.“

Znovu ten děsuplný zvuk, jak se tvor chechtal. „Řekni, *Neposkvrněný*,“ oslovení vyplivl jako jed, „proč bych ti měl pomáhat? Pověz, čím zásluhou vězím v téhle zpropadené díře?“

„Bylo to milosrdenství.“

„Ne, nebylo. Kdybyste mě mohli zabít, mé kosti by už dávno hnily v zemi.“

Isgraël blýskl úsměvem. „To zřejmě ano. Tehdy jsem ale neměl tu moc, jakou mám nyní. Možná...“

„Zachoval by ses stejně, červe. Zbavil by ses mě, protože se mě sám děsíš.“

Isgraël se nenechal vyvést z míry. „Však ty mi ještě budeš říkat Pane.“

Tvor se znovu rozesmál. Náhle se zachvěl vzduch, vpředu se cosi pohulo. Mihlo se to tmou a Leonis o krok couvla. Závan ledového vzduchu jí dýchl na krk. Když tvor opět promluvil, jeho hlas byl mnohem blíž.

„Nikdy,“ zavrčel a Leonis naskočila husí kůže.

Isgraël ukázal špičaté zuby v protřelém úsměšku. „Osvobodím tě.“

Rozhostilo se ticho. Napětí se dalo přímo krájet.

Isgraël čekal.

„Lžeš,“ zasyčel hlas.

„Potřebuju tě. S tvou pomocí je všechny zničím. Budeš mi sloužit a získáš svobodu. Znovu pocítíš lidský strach, znovu ochutnáš jejich bolest, budeš se moct dívat, jak krvácejí, jak prosí o smilování, jak pomalu, pomaloučku umírají... Cožpak po tom netoužíš? Celá ta staletí?“

„Sním o tom každý den.“

„Osvobodím tě a propadneš mi vůlí. Dostaneš ale to, po čem toužíš.“
Zase ticho.

Leonis pročešávala očima každičkový kout. Vtom málem umřela hrůzou. Za zády ucítla cosi velkého a teplého. Otřelo se jí to o rameno. Ovanul ji ledový dech, tvor nasál její vůni a zafuněl jí do ucha. Leonis stála jako přimražená, neopovažovala se ani nadechnout. Srdce jí mlátilo do hrudi tvrdě jako kladivo. Tvor cvakl čelistmi a pohnul se. Kolem tváře se jí mihly jeho bílé tesáky. Byl obrovský!

„Souhlasím,“ řekl a nato se vpředu mezi kameny cosi pohulo. Leonis vytřeštila oči. Bála se toho, co spatří, ale zároveň umírala zvědavostí.

Z temnoty se vynořil... muž.

Obyčejný muž. Leonis zmateně zamrkala. Byla si jistá, že ta stvůra... že je to stvůra. Ale tohle byl člověk. Ne, není to člověk. Přibližoval se

a jí se stáhlo hrdlo. Sálala z něho taková síla a takové zlo, že ta bytost nemohla být lidská. Možná má lidské tělo, ale je to netvor.

Muž byl nahý. Měl široká ramena, svalnaté paže i hrud', silná stehna. Vlasy plavé a dlouhé po ramena, hranatou tvář a oči... Bohové, ty oči byly zlaté!

Když stanul před Isgraëlem, podíval se na ni. Jeho oči zářily ostře a pronikavě jako sluneční paprsky. Ale číhala v nich krutost a nevyzpytatelnost. Spiklenecky na ni mrkl a tváří mu prolétl krátký, lišácký úsměv.

Isgraël vyhodil světelnou kouli vzhůru, a ta zůstala viset ve vzduchu. Nato zvedl svou dýku a ponořil její ostří do svého zápěstí. Řízl se. Vyřinula se hustá krev. Pozvedl paži ke zlatookému muži a nabídl mu svou otevřenou ránu.

„Pij,“ řekl tiše. „Pouze má krev tě zbaví kletby.“

Muž se na něho krátce zadíval a odhalil bílé zuby v temném úsměvu. Nato popadl jeho nabízenou paži a hladově se přísál rty ke krvácejícímu zápěstí. Leonis užasle sledovala, jak hltá Pánovu krev, a rozlehlou jeskyni naplnily mlaskavé, nenasytné zvuky. Isgraël zaklonil hlavu a zavřel oči ve slastném opojení.

Chvilí nato škulbl rukou a zlatooký muž se trhavě nadechl. Ústa a bradu měl rudé jako karmín, v očích dychtivý žár. Zahýbal prsty na rukou, jakoby si je chtěl protáhnout. Leonis si všimla, jak se mu přitom rozvlnily a propnulily svaly na pažích až ke klíčním kostem.

„A teď,“ zvolal Isgraël a hrdě zvedl bradu, „teď se mi pokloň.“

Muž hněvivě blýskl v očima. Krátce vycenil zuby a zařal ruce v pěsti. Vzápětí sklonil hlavu a záplava světlých vlasů mu zahalila tvář.

„Co mi povíš?“ dotíral Isgraël.

„Jsem v tvé moci. Budu ti sloužit.“

Isgraël pozvedl jedno úzké obočí. „A?“

V mužově hrdle zabublal vrčivý zvuk. „*Pane,*“ dodal a Isgraël se rozesmál.

Pak se otočil a zamířil ke schodišti. Leonis se dívala, jak ho muž pomalu následuje, a přinutila k pohybu i své nohy.

„Pojď,“ rozkázal Isgraël Démonovi. „Čeká tě úkol.“

SAMOTA

I

Sedím na zelené louce a slunce mi svítí na temeno. Kolem mě se vlní travnaté kopce a nebe nade mnou vypadá jako modrý samet, jen se ho dotknout. Zhlédnu orla, jak krouží mezi jemnými, nadýchanými obláčky. Je překrásný a plný síly. Připadám si nádherně, ale... ale něco je špatně. Cítím, že něco je špatně.

Kolem mě rostou modralky. Hladím jejich drobné květy a usmívám se. Něco mi připomínají... Někoho. Je to jako sen. Tohle celé je sen... Přesto mi před očima vyvstává vzpomínka. Vzpomínka na elfské město, o kterém mluví legendy. Zním jeho jméno, ale nedokážu si vzpomenout. Byl tam kopec a louka a všude modré kvítky... Jsou to květy mrazu.

„Tanlités, rostou tu po celý rok a nikdy neuvadají. Pouze na podzim a zimu mění svou barvu ze světle modré na temnou. Jsou studené, víš? Ledové a chladné jako sníh. Jako zimní květ. Někdy se jim říká květy mrazu a já myslím, že je to přesné. Mám je nejradši. Protože jsou mému srdci nejbližší.“

To mi řekl on. Ano, vzpomínám si. On...

Najednou mám pocit, že se musím otočit. Poslechla jsem ho a zacláním si oči dlaní. Proti slunci nic nevidím, ale pak ho zastíní vysoká postava. Ruka mi klesne do klína. Muž ke mně pomalu kráčí a sedá si vedle mě na zem. Nespouštím z něho zrak. Jeho modré oči se noří do mých a v ten okamžik všechno kolem přestává existovat. Srdce mi skotačí a žaludek se propadá, kůže mi hoří... hoří touhou po jeho dotyku. Místo toho se ale natahuje a utrhne jednu z modralk. Zvedne ji k očím.

„Ledové a chladné jako sníh. Jako zimní květ...“

„Já vím,“ povídám mu omámeně. „Už jsi mi to řekl. Kdysi dávno...“

Zadívá se na mě. „Není to tak dávno.“

„Je. Byl to jiný svět. Jiný život.“

Naklání hlavu na stranu a se zájmem si mě prohlíží. „Proč?“

„Teď jsem tady. S tebou. Nic jiného není.“

Vežme květinu za stonek a zamýšleně ji protočí mezi prsty. „Pokud je tohle jiný svět, neměly by tu být.“

Vím, že myslí modralky, a zavrtím hlavou. „Nevím, proč tu jsou. Máš je rád.“

„Tohle je tvůj sen.“

„Já vím.“

Nakloní se ke mně a já zadržím dech. Jeho rty jsou tak vábívé, tak hebké a měkké... toužím je ochutnat. Vyschne mi v ústech a zpotí se mi dlaně. Je mi horko. Ta touha mě spaluje. Proč se mě nedotkne?

„Probud' se,“ zašeptá a já na něho zmateně zamrknám.

„Nechci. Chci být s tebou.“

„Vždyť můžeš,“ opáčí a dočista mě zmate.

„Ne, jsi mrtvý.“

„Smrt,“ šeptá a zadívá se na své dlaně. Chybí mu ledová paže. Zdá se překvapený, ale já nejsem. Natahuji k němu ruku.

„Awrixeli...“

Neilin otevřela oči. Lapala po dechu. Zírala do stropu a před sebou stále viděla jeho tvář. Vteřinu po vteřině se rozplývala, až zmizela dočista. Zůstala jen prázdnota. Srdce jí v hrudi tlouklo žalem a zoufalstvím. Košile se jí lepila na propocené tělo. Posadila se a odhrnula příkrývku. Chvilí tak zůstala a čekala, až se jí zklidní dech. Potom složila tvář do dlaní a znovu trhavě zalapala po dechu. Čekala slzy, ale žádné nepřišly. Byla přesvědčená, že po všech těch proplakaných nocích už jí všechny slzy vyschly.

Prsty se bezděky dotkla klíční kosti. Vlastní kůže jí připadala podivně horká a prázdná. Žádný chladivý kámen, který by utišil její bolest a dodal jí sílu. Vzдалa se svého poslání, postavila se svému osudu. Na jednu stranu se jí ohromně ulevilo, ale měla výčitky. Pochybnosti na ni dotíraly každou minutu, ale dařilo se jí nepřipouštět si je k tělu.

Měla po krk všeho toho povyku kolem Křišťálů moci. Měla po krk všeho toho umírání. Měla prostě *všeho* dost. Na ničem už jí nezáleželo. Nic nemělo význam.

Stala se bezduchou troskou. Už pět dní neopustila svou komnatu. Chodili za ní Ellnesa i Leja, Terien, R'Tiles i sám král Edrian a zkusil to dokonce i Ylghas, Wyllův kamarád. Nikomu neotevřela, s nikým nechtěla mluvit. Zamkla se a nepřemýšlela, co bude dál.

Vstala z postele a přešla k oknu. Rozhrnula tlusté závěsy a rychle si zakryla oči. Oslepilo ji prudké sluneční světlo. Byl dávno den. Neilin se zadívala na blankytnou oblohu a necítila nic. Zahlédla gryfa, jak krouží nad hradbami. Byl to Roliand. Zůstával, ačkoli jeho druhové opustili Smaragditt už včera. Zřejmě čekal, až se vypraví zpět do své domoviny i elfové, aby mohl doprovodit Terien. Vzpomněla si na iquerily, kteří ji a její přátele zachránili v Nar'doxu a společně s nimi doletěli do války. Ythelmir, Sellin i Issabel se vrátili do Třpytivého lesa před pár dny. Neilin stále cítila Ythelmirovo vědomí vzadu ve své mysli, stejně jako nyní cítila i drakovo. Mohl být stovky, tisíce mil daleko a ona ho přece vnímala. Byli navěky propojeni.

Jezerní panna byla mrtvá. Isgraël ji zabil... Další křišťál sřeží minotaurus. Neilin si vzpomněla na svou vidinu, když osvobodila draka a získala jeho křišťál. Celá legenda o minotaurovi, který vězí zakletý v labyrintu hor, byla pravdivá. Nepřekvapovalo ji to. Zažila už příliš mnoho neuvěřitelného, než aby jí ještě dokázalo něco vyvést z míry. Navíc tato část příběhu se jí už netýká. Křišťály moci jsou minulostí. Nikdo další kvůli nim nezemře.

Zničehonic ji prostoupila prudká nenávisť. Naplnila jí cévy a bubla-la jí tepnami. Začala ruce v pěst a nehty si zaryla do dlaní. Zášť jí naplnila svaly a kůži, vařila jí krev a stoupala jí do hlavy. Už bylo dost pláče a naříkání. Je na čase vzít věci do vlastních rukou. Zabije Isgraëla. Jestli jí k tomu dopomohou tři Křišťály moci, nebo žádný, na tom ne-sejde. Zabije ho sama, ne žádná zatracená moc jeho bratrů. Ale ještě předtím musí zařídit některé věci.

Otočila se a opřela se zády o parapet. Zadívala se na velké dvoukřídlé dveře. Jednu věc vyřídí ještě dnes.

Vykročila k masivní skříni z ebenového dřeva a za chůze si přetáhla košili přes hlavu. Nechala ji ležet na podlaze a nahá otevřela dvířka. Visely tu troje šaty. Král Edrian jí je nechal přinést jako dar z Eld-Súllu. Sáhla po bohatě zdobených oranžových šatech a pomalu se do nich nasoukala. Nato přistoupila k zrcadlu a zadívala se na svůj odraz. Její oči byly chladné a prázdné, bez jediné jiskřičky. Tvář měla popelavě bledou a strnulou, a přesto ve svém výrazu viděla něco, co se jí zamlouvalo. Bylo to skálopevné odhodlaní a nemilosrdnost.

Sáhla po velkých nůžkách, které ležely na toaletním stolku pod zrcadlem. Ustříhla našasenou hedvábnou látku na rukávech, vypárala mašličky a perly v dekoltu a strhala barevnou látku na sukni. Zůstala pouze poslední vrstva šatů z lehkého černého saténu. Vrhla na sebe ledový úsměv a zamířila ke dveřím.

Je na čase opustit pokoj.

II

18

Leja klečela v kapli na studené podlaze, ruce složené v klíně. Před ní leželo na pozlaceném stole Wyllovo tělo. Skoro vypadal, že spí. Ale obličej už měl příliš strnulý a příliš bledý. Hruď se mu nezvedala pravidelným dechem a srdce mu nebilo. Když se Leja dotkla jeho dlaní, které měl sepnuté na prsou, studily jako kámen. Pohřeb měl být zítra.

Měl na sobě čisté kalhoty a čistou bílou košili, kterou mu během dvou dnů sama ušila. Vždycky ráda šila. Jiné domácí práce nesnášela, ale šití byl její koníček. Kdysi, připadalo jí to tak vzdálené, kdysi doma v Thálonu vyšívala každou volnou chvíli. Teď bylo všechno jinak. Košile pro Wylla byla po dlouhých měsících její první prací.

Na jednu stranu mu záviděla. Měl klid a opět se shledá se svou rodinou. Je na lepším místě, tím se uklidňovala. Žal ale zahnat nedokázala.

„Miloval tě,“ rozlehl se tichem známý hlas. Leja se polekaně otočila. Za ní stál Ylghas. Jindy veselý obličej měl pobledlý, pod očima kruhy a rty povislé. V jeho očích viděla bolest. Vstala a obrátila se k němu. Smutně se na ni usmál. „Byl to nejlepší přítel, jakého jsem kdy měl.“

Leja sklonila hlavu. Nevěděla, co říct. Jak ho má utěšit, když nedokázala utěšit ani sama sebe?

„Uměl jako hrdina,“ pokračoval Ylghas a zrak upíral na Wyllovo tělo. „Zachránil Terien život.“

„On *byl* hrdina,“ zdůraznila Leja.

„Chtěl bych ho pomstít.“

Leja sklesle zavrtěla hlavou. „To nemůžeš. Zabila ho Leonis.“

„Já vím.“

„Nemůžeš se vydat do Nar'doxu.“

„Přesně tohle jsem mu říkal, když hořel touhou zabít Sorgana.“

„A byla to pravda. Podívej, kam ho pomsta dovedla.“

Ylghas se jí zadíval do očí. „Škoda, že jsi ho nikdy nemohla milovat. Tvoje srdce propadlo našemu králi.“

Leja si povzdechla a sklopila pohled. Král... Nemohla dostat z hlavy výjev, který se jí naskytl krátce předtím, než zamířila do kaple. Šla hradní chodbou a přitom za rohem zahlédla Edriana, jak se prochází s Terien. Povídali si, Leja neslyšela o čem, ale Edrian vypadal tak... spokojený. Šťastný. Div nezářil. Ona byla zlomená žalem z bratrovy smrti a Leje se stáhnul žaludek, když viděla, jak ji král vzal za ruku, aby ji upokojil.

Jistě o nic nešlo. Bojovali spolu ve válce a sblížili se, jsou přátelé... Navíc Edrian je vždy tak pozorný, chová se šlechetně ke každé ženě. Nebo ne? Ale to, jak mu zářily oči...

„Lejo?“

Vytrhla se z úvah a upřela na Ylghase zmatený pohled. Něco jí povídal a ona ho neslyšela.

„Ano?“

„Jsi v pořádku?“

„Ano,“ opakovala. „Ano.“ Zamířila k východu a Ylghas se k ní připojil. Barevnými skly dovnitř dopadaly sluneční paprsky. „Co teď budeš dělat?“ zeptala se ho.

Ylghas pokrčil rameny. „Vrátíme se s otcem a vojáky do rodného města, do Amriru. Vyženeme Temné a osvobodíme náš lid. Teď, když se zpráva o osvobození Smaragdittu roznesla, Temní po celém Sardonu sami prchají.“

„Bojím se, že Isgraël to nenechá jen tak.“

„To asi nenechá. Ale zatím si můžeme vydechnout, ne?“

Leja pokývala hlavou. „Neviděl jsi dnes krále?“

Ylghas jí otevřel velké dveře. „Před chvílí, s Terien.“

Leja se zastavila na prahu. Slunce se jí opřelo do tváře a ona se bezděky dotkla svého žaludku. Útroby se jí scvrkly do malého uzlíku.

S Terien, opakovala si. *Nic to neznamená.*

III

Ellnesa stála zády k oknu, paže založené na hrudi, ve tváři úzkostný výraz. Dívala se na malý stolek uprostřed pokoje, na němž ležel křišťálový přívěsek ve tvaru duhové slzy. Zářil slabě a matně, jako by v něm dohořívало světlo. Jako by ztratil důvod, proč žít.

20

Přesto z něho sálala moc. Ellnesa cítila, jak jí naplňuje místnost až po okraj. Cítila, jak těžkne vzduch a cosi jí elektrizuje vlasy. Sama nevěděla, zda v přívěsku dřímá veškerá síla nalezených křišťálů, nebo jestli má tu moc Neilin v sobě a přívěsek pouze zrcadlí její hmotnou podobu. Tušila, že pravda musí být to druhé. Skutečnou sílu nosí Neilin v sobě. Ale přívěsek možná umožňuje jakési spojení mezi jejím duchem a Křišťály moci.

Už se jí z toho věčného přemýšlení točila hlava. Od chvíle, kdy Neilin duhový přívěsek odhodila a zřekla se svého poslání, Ellnesu trápily noční můry. Viděla chlad v Neiliných očích, viděla hluboko zakořeněnou bolest a nenávist. Věděla, že to její přítelkyně myslí vážně. Rozhodla se a byla příliš paličatá na to, aby ji někdo přesvědčil o jiném řešení.

Co si počneme? honilo se jí stále hlavou. Nejspíš by se měla na Neilin zlobit. Ale ona to nedokázala. Chápala její pocity a důvody. Nemohla jí to mít za zlé. To R'Tiles se zlobil. Nadával a měl spoustu řečí o tom, jak je Neilin lehkomyšlná, nezodpovědná a sobecká. Stěžoval si ale jenom Ellnese. Ve skutečnosti za Neilin často chodil a klepal na její dveře v naději, že mu otevře a vše se dá zase do pořádku.

Neotevřela.

„Co až se to dozví Isgraël?“ napadlo Ellnesu. R'Tiles byl pohodlně rozvalený v protějším křesle, nohy natažené a zkřížené v kotnících. Pokrčil rameny.

„Bude šťastný jako blecha. Ale na věci to nic nezmění. Pořád ji bude chtít dostat, jen s tím rozdílem, že se nebude muset strachovat, že Neilin najde zbylé křišťály dřív, než ji dopadne.“

„To je ale strašné, R'Tile...“ vrtěla Ellnesa nešťastně hlavou. „Co si počneme?“

R'Tiles vyskočil na nohy, protáhl si záda a přistoupil ke stolku. Zkoumavě se na magický přívěsek zadíval. „Budeme doufat, že ta palice palíčatá přijde k rozumu.“

„Tys ji neviděl. Vypadala tak... rozhodně.“

R'Tiles k ní pootočil hlavu, chvíli se na ni díval a potom k ní přistoupil. Ellnesa mu hleděla do očí. Snažila se, aby neodhalil zoufalství, které naplňovalo její nitro. Zastavil se kousek od ní a povzbudivě se usmál. Jeho šedé oči vesele jiskřily, i přes všechn ten velký smutek, obavy a nejistotu, které visely nad hradem Mionil. Ellnesa obdivovala jeho optimismus.

Najednou natáhl ruku a jemně jí odhrnul vlasy z ramen. Měla je rozpuštěné, zahalovaly jí ramena a záda jako pŕlnoční šál. Nato se R'Tiles dotkl její tváře a zlehka ji pohladil. Nečekaně se zachvěla. Rozšířila oči a zrychlil se jí dech. Jeho dotyk ji zahřál, vlil jí do těla teplo, které už dlouho nepocítila. Zaskočilo ji to. Dívala se mu do očí a on se nepřestával usmívat.

„Všechno se zase vyřeší,“ říkal tiše a sebejistě. „Slibuju.“

Ellnesa mu věřila.

IV

Pomalů se snášel soumrak. Halil oblohu do své tmavé náruče a zaháněl slunce ke spánku. Vypadalo jako malá, oranžová tečka na obzoru. Klesalo a rozlévalo kolem sebe teplé rudé barvy, jež se mísily s přicházejícím stmíváním.

Terien se opírala o kamenné zábradlí a hleděla na tu nádheru. Dnes strávila s králem Edrianem celý den a překvapilo ji, jak ji dokázal rozptýlit. Bez přestání musela myslet na svého bratra, topila se v zármutku a odmítala se s krutou pravdou smířit, ale dnes... Poprvé od té doby, kdy se dozvěděla o bratrově smrti, se cítila trochu uvolněně a nevěnovala mu každyčkou svou myšlenku. Za to byla Edrianovi vděčná.

Zdál se jí ale zmatený. Chvílemi se v něm nevyznala a připadalo jí, že on se sám v sobě nevyzná také. Viděla na něm, že je mu s ní hezky, byl tak pozorný, vtipný a jemný, ale občas se zničehonic stáhl, zmlkl a ponořil se do vlastních úvah, skoro jako by se děsil toho, co právě dělá. To ale přece nemusel. Byli přátelé, co je na tom špatného? Pokud ovšem... Jeho náklonnost se chvílemi zdála být příliš důvěrná, příliš romantická. Terien jasně vnímala všechny vlny horké touhy a něhy, které k ní vysílal, ale odmítala si je připustit. On přece miluje Leju, Neilininu sestru. A ona miluje Sorgana. Ano, z celého srdce ho miluje.

„Komu nyní patří vaše myšlenky?“ zeptal se a Terien se na něho podívala. Jedním loktem se opíral o zábradlí, tělem natočený k ní. Lhala by sama sobě, kdyby nepřiznala, že je přitažlivý. Byl tak jiný než elfští muži. Byl tak jiný než... než Sorgan.

„Myslím na vašeho vězně,“ přiznala. Edrianův zasněný výraz trochu povadl.

„Už jsem slyšel o vaší náklonnosti k tomu vrahovi.“

„Mluvil jste s králem Wiallonem,“ odtušila. „Také jsem s ním mluvila. S vaším svolením Sorgana odvezeme do Än-Ielwilu. Přisahal mi věrnost. Bude souzen naším lidem, Bílí elfové rozhodnou o jeho osudu.“

„Mé svolení máte... Nechápu ale, jak ho můžete mít ráda.“

„Nedívím se vám,“ sklonila hlavu a zadívala se na své bílé ruce položené na tarasu. „Je to složité.“

Edrian se nečekaně naklonil a zlehka zakryl její dlaň svou. Byla velká a snědá, plná starých i čerstvých jizev. Terien uvízl tep v krku. Pokusila se polknout, ale bylo to těžké. Jeho ruka příjemně hřála.

„On si vás nezaslouží,“ zašeptal. Bála se na něj podívat. Bála se, co spatří v jeho čokoládových očích. Nechtěla vidět ten cit. Měl patřit někomu jinému.

„I přesto ho miluji,“ odvětila též šeptem. Edrian svou ruku stáhl. Terien si oddechla a přitom nenáviděla maličký kousek svého já, které litovalo, že nenechal svou dlaň na té její o chvíli déle.

Rozhostilo se ticho. Slunce zapadlo a obloha těžkla pod černým soumrakem.

„Ochladilo se,“ řekl nakonec Edrian. „Měli bychom jít dovnitř.“

Terien přikývla a vtom na balkón vpadla dvojice mladých vojáků. Byli zadýchaní a jeden z nich – hubený dlouhán – měl zarudlý krk i tváře.

„Můj pane,“ zachrčel druhý. Edrian se zamračil.

„Mluv.“

„Věznice... vězeň... ona...“

„Tak už se vymáčkni!“

„Ta dívka, *Vyvolená*... Dostala se do věznice a zamkla se v cele.“

„V cele?“

„V *jeho* cele,“ upřesnil voják a Edrian vytřeštil oči. Terien strnula.

Voják se nadechl k dalším slovům:

„Myslím, že se chystá vězně zabít.“

ANDĚL SMRTI

Když dokázala uspat vojáky jedinou myšlenkou, uvědomila si Neilin svou sílu. Od spojení s Diaxělovým křišťálem si svou moc ještě neověřila. Cítila se jiná, ano, poznala na sobě změny, ale přisuzovala je ztrátě milované bytosti. Tvrdá síla a nezdolnost, které jí nyní kolovaly žilami, se staly součástí jí samé. Nebylo důležité, kde se vzaly. Neilin je teď jiný člověk, už není slabá. Na tom jediném záleželo.

24

Sledovala, jak se dva hlídači svezli k zemi jako hrušky, bezvládní a poslušní. Jeden z nich začal chrápat. Neilin podřepla, aby je prohlédla. Vzala jim svazek klíčů a... našla i dýku.

Zvedla se a se zájmem si zbraň prohlédla. Byla obyčejná, ale zdála se čerstvě nabroušená. Její čepel se leskla v úzkém pruhu světla, které sem pronikalo malým zamřížovaným okénkem u stropu. Když si Neilin uvědomila, co s ní hodlá provést, zdál se jí ten lesk zlověstný. To se jí líbilo. Dýka nebyla ani zdaleka tak krásná jako Silmalía, ale svému účelu poslouží.

Věznice byla tmavá a vlhká. Přesto vypadala mnohem lépe než kobky, do kterých ji a její družinu uvrhli v Nar'doxu. Žádný pach po mrtvolách, hniječím mase ani lidských výkalech. Tenhle žalář už dlouho neměl žádného návštěvníka. Ve vzduchu visela zatuchlost a chlad, ale nic víc.

Dala se chodbou k první cele z dlouhé řady. Právě tady seděl *on*. Srdce se jí sevřelo nenávistí, když ho spatřila. Cítila, jak se jí krev vaří v žilách. Pod kůží jí vibrovala moc poháněná jejími emocemi. Připada-

la si jako sopka, ale ještě nehodlala vybuchnout. Od Awrixela se naučila chladnokrevnosti.

Zastavila se před Sorganovou celou. Zvedla vysoko hlavu a nasála vzduch. Zlovolný žár v jejím nitru trochu polevil. Sorgan seděl na zemi, hlavu skloněnou, rozčuchané bílé vlasy mu kryly obličej. Vzhlédl, jako by vycítil její přítomnost. Temné oči se mu rozšířily překvapením, jinak se jeho tvář ani nepohnula. Díval se na ni jako na přízrak. Možná tak skutečně vypadala. Nezvykle bledá a křehká, v dlouhých černých šatech, které splývaly s jejími vlasy. Chyběla jen havraní křídla a mohli si ji splést s andělem smrti.

Dýku schovala do rukávu a zvedla svazek klíčů. Podívala se na ně a pak se zarazila. Ne, předvede mu, kdo za ním přišel. Dá mu důvod se bát. Pozvedla klíče do vzduchu, kde tiše zachrastily a pak je pustila na zem. Obdařila Sorganu lstivým, nenávisným úsměvem.

Zavřela oči.

Uvolnila ramena a ztuhlé svaly, protáhla si prsty a koncentrovala mysl. Soustředila se pouze na sílu své vůle. Všechnu ji upřela k zámku na mřížích. Cítila, jak se zachvěl pod její drtivou mocí.

Nato zámek cvakl a vyskočil, až to vypadalo, že se lekl. Dveře se rozletěly dokořán a s třísknutím narazily do mříží.

Neilin otevřela oči a znovu se usmála, potěšena sama sebou. Vkročila do cely. Sorgan si ji měřil užaslým pohledem.

„Zesílila jsi,“ zašeptal.

Neilin ho probodla vražedným pohledem: „Ani nevíš jak.“

Seděl v koutě a nehýbal se. Jen se na ni díval. Vzali mu horní část oblečení, zřejmě proto, aby neměl takové pohodlí. Studené kamenné zdi ho musely na nahé kůži zábst. Jeho mramorové tělo bylo samý sval a modřina, přes levý loket se mu táhla ošklivá, tlustá jizva, jako by měl celou paži sešitou. Poutaly ho železné okovy a řetězy kolem zápěstí i kotníků. Znamenalo to, že se ho tu všichni bojí a nechtějí zbytečně riskovat. Znamenalo to, že je šílený vrah a zabiják.

„Proč jsi přišla?“ zeptal se. Jeho hrubý hlas zaduněl. Neilin se znovu usmála. Krutě a záłudně. Byla hrdá sama na sebe, že z něj nemá vůbec strach. Vzpomněla si na doby, kdy ji děsil ve snech, kdy ji pronásledoval

a honil, když vyvraždil její vesnici a zabil lidi, které měla ráda. Připravil ji o matku i o nejlepšího přítele.

Vzplanul v ní prudký oheň.

Dveře cely se zabouchly. Prásknutí prořalo vzduch jako hromová rána. Neilin znovu zavřela oči. Stiskla čelisti a veškerou svou zuřivost nasměrovala na vězně.

Sorgan sebou překvapeně trhl, když se jeho pouta rozletěla na kusy a řetězy praskly. Byl volný?

Neilin se na něj podívala. V očích jí žhnulo. Viděla jeho nejistotu, a to ji povzbudilo.

„Přišla jsem tě zabít. Ale nejsem zbabělec a nepodřežu tě v poutech jako prase.“ Vytáhla ukradenou dýku.

Sorgan se zadíval na zbraň, potom na dívku. Pomalu vstal a promnul si zápěstí. „Myslíš, že mě tímhle dokážeš zabít? Ani si neškrtněš, ty hloupá. Nechci ti ublížit, tak to raději odlož.“

Neilin se zasmála. „Od kdy jsi tak šlechetný? Nechceš mi ublížit? Vážně? A tehdy s drakem jsi mi taky nechtěl ublížit? A co tehdy v Es-Leonu? A co má vesnice? Když jsi zabíjel všechny mé blízké, taky jsi mi nechtěl ublížit?“

Sorgan na vteřinu stiskl víčka. To gesto vyznělo skoro bolestně. Neilin se ale nenechala zmást ani obměkčit. Byl zrůda. A ona ho zabije.

„Nechci se ospravedlňovat, ani říkat, jak je mi to líto, protože by to ničemu nepomohlo a věci se tím nespraví. Nemůžu vrátit, co jsem napáchal... Ale můžu dokázat, že chci být jiný. Můžu být prospěšný v téhle válce. Můžu...“

Neilin se rozmáchla. Zablesklo se fialové světlo a Sorgan narazil zády ke zdi, ruce zvednuté za hlavou a připoutané ke kameni světelnými pouty. Neilin k němu zamířila.

„Už zmlkni.“

„Myslel jsem, že chceš bojovat.“

Ušklíbala se. „To, že jsem tě zbavila okovů, ještě neznamená, že budu hrát podle pravidel.“

Do chodby vtrhli dva vojáci. Zastavili se jako na povel a oči třeštili

na podívanou před sebou. Jeden z nich se vrhl k mřížím a pokusil se je otevřít, ale marně. Ani klíč nepomohl.

„Paní, co to děláte!?“ křikl na ni.

„Vypadněte,“ poručila jim Neilin klidně. „Mám tady práci.“

„Hned otevřte! Může vám ublížit!“

Neilin se nevesele zasmála. „Vážně to tak vypadá? Já bych spíš řekla, že dnes ublížím já jemu.“

Vojáci ještě chvíli zápolili s mřížemi, než to vzdali a vyrazili pryč. Neilin nepochybovala, že pádíl pro pomoc. Musí si pospíšet.

Otočila se k Sorganovi a zvedla dýku. Nebude mít slitování, nebude.

Ale Sorgan nečekaně vyšvihl nohy do vzduchu, připoutaný ke zdi její mocí, a vykopl jí dýku z dlaně. Přitom ji zasáhl do ruky a Neilin vykřikla. V bezvládné paži ztratila veškerý cit.

Zaťala zuby a vztekla se na něj podívala. Její moc rázem pominula, jak ji ochromila bolest. Sorgan odstoupil od stěny, oči ledové a černé jako nejhlubší propast. Byl víc než o hlavu vyšší, proti ní mohutný jako hora a alespoň pětkrát silnější. Přesto se na něj Neilin vrhla holýma rukama jako kočka.

Do paže se jí vracel cit. Praštila ho pěstí do prsou, ale to nemělo žádný účinek. Chňapl po ní a sevřel jí zápěstí jako v kleštích. Zvedla koleno a vrazila mu ho mezi nohy. Okamžitě ji pustil a s přidušeným stemem se svezl na podlahu.

Neilin bleskově skočila po dýce. Zvedla ji z podlahy a vztyčila se nad ním. Přitom si všimla dlouhých bílých jizev na jeho zádech. Museli ho mučit... Nejspíš ho kdysi dávno bičovali.

Rozmáchla se a chystala se mu vrazit ostří mezi odhalené lopatky. Sorganova ruka ale vystřelila vzhůru, neskutečně mrštně. Popadl ji za paži, v níž třímala zbraň, a pevně stiskl. Neilin se podlomila kolena bolestí. Měla pocit, že jí rozdrtil kosti. Sorgan pomalu vstal a přitom ji stále držel. Jeho temný pohled se do ní zabodl jako nůž.

Vzal jí dýku a naklonil se k ní. Neilin mu vzdorně hleděla do očí. „Mohl bych tě teď zabít. Rozmáčknout jako mouchu.“

„Tak do toho.“

„Ale neudělám to.“

V Neilin se rozdmýchal vztek. Proč? Proč ne? Na co si to, sakra, hraje?! „Napáchal jsem spoustu špatných věcí, ale s tím je teď konec. Přísahal jsem věrnost Terien. Jsem jí zcela oddán. Isgraël už není mým pá-nem.“

„Lžeš!“ zaječela mu Neilin do obličeje.

„Awrixel býval můj přítel. Mohl jsem vás tehdy zachránit, ale neudělal jsem to. Do konce života si to budu vyčítat. Můžeš mě nenávidět, ale zabít se nenechám. Umřít se mi zatím nechce.“

„Parchante!“ vykřikla Neilin zuřivě a začala se zmítat, aby se uvolnila. Přitom mu vši silou dupla na nohu. Byl bosý a úder měl svůj účinek. Zasyčel a odskočil od ní, ale ona se po něm vrhla a vyrvala mu svou dýku. Rozmáchla se a sekla. Z ramene se mu vyvalila rudá krev.

Řízla ho. Z očí jí tekly slzy. Jak ho nenávidí! Nebude poslouchat jeho řeči! Ne! Lže... Chce ji obalamutit! Tak proč se ale cítí tak příšerně? Proč se v ní všechny vnitřnosti svírají a škrubou sebou v záchvěvech bolesti? Proč ji zachvacuje zoufalství?

28

Nemohla to udělat. Nemůže ho zabít... Nedokáže to.

„Ne!“ zavřískla a znovu se po něm vrhla. „Dokážu to!“

Sekala kolem sebe nožem jako smyslů zbavená. Sorgan uhýbal před jejími výpady hbitě a obratně jako had. Pak se vrhnul vpřed. Vymrštil paži a chytil ji za útočný loket. Druhou rukou jí sevřel rameno a poválil ji na podlahu.

„Pusť mě!“ zmítala se pod ním, ale on ji uvěznil vahou svého těla. Obkročmo na ni usedl, ale Neilin se s ním nepřestávala prát. Podařilo se jí uvolnit ruku s dýkou a sekla ho do břicha. Byl to jen tenký šrám, ale začal krváčet. Sorgan jí surově vyrazil dýku z dlaně. Neilin se rozmáchla druhou paží a poškrábala mu obličej.

Sorgan se trochu stáhl a ona toho využila, aby ho kolenem kopl do břicha. Vyprostila se z jeho sevření a natáhla se po dýce. Popadla ji a znovu zaútočila. Nalehla na něj celou svou vahou a poválila ho na záda. Čepel mu přitiskla k hrdlu.

Dýchal jen o maličko rychleji než by měl, zatímco ona se přímo otřásala prudkými nádechy. Snažila se popadnout dech, ale nedařilo se jí to. Celá se chvěla, srdce jí mocně naráželo do hrudi. Oči měla rozšíře-

né jako šílenec. Přitlačila mu ostří ke kůži. Cítila pod ním jeho ohryzek. Stačilo by tak málo...

Sorgan se nehýbal. Díval se na ni a v jeho očích nebyla ani špetka strachu. Říkal, že nechce umřít, a přesto, když teď ležel tváří v tvář smrti, nebál se. Neilin ho nechtěla obdivovat. Ne, ani za nic. Ale až bolestně jí někoho připomínal. Stejně odhodlání, stejný chlad v očích, stejná bezcitnost... Jako Awrixel. Mohli si být v něčem podobní?

Zavrtěla hlavou. Ne, ne, přestaň! Zabij ho.

Sevřela rty do úzké linky.

Sledovala jeho oči. Byly tak živé. Dokáže se dívat, jak vyhasínají?

„Neilin!“

Do věznice vběhla Terien. Těsně za ní přibíhal Edrian se stráží. Viděla je koutkem oka. Terien se přitiskla k mřížím.

„Neilin, prosím, nedělej to!“

„Udělal mi ze života peklo!“

„Ne, on ne! To můj otec! Isgraël ho ovládal! Nemohl se vzepřít jeho vůli!“

„A teď najednou může?“

„Byl jsem slaboch,“ zašeptal Sorgan pod ní.

„Neilin,“ Terien se chvěl hlas, v očích měla slzy. Drtila mříže v dlaních, až jí zbělely klouby na prstech. „Já ho miluju... Prosím, neber mi ho... Ztratila jsem bratra. On je jediný, na kom mi ještě záleží.“

„Je to vrah.“

„To byl můj bratr také. A přesto jsi ho milovala.“

Neilin sebou škubla. Do očí se jí hrnuly slzy. Zběsile mrkala ve snaze je zahnat.

„Prosím, prosím... Slituj se! Vždyť právě tím se lišíme od všech těch netvorů. Soucitem. Odpuštěním...“

Neilin se dívala na svou ruku s dýkou. Chvěla se. Třásla se tak silně, až hrozilo, že jí zbraň vypadne z prstů.

Vypadla.

S cinkotem skončila na kamenné podlaze.

Neilin se roztřeseně stáhla. Zády narazila do stěny. Zhluboka dýchala. Připadala si rozervaná na kusy.